

Sygn. akt IV CNP 43/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w B.
z dnia 20 września 2013 r., sygn. akt VII Ga (...),
w sprawie z powództwa Z. T. K.
przeciwko P. Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 stycznia 2015 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Z.K., prowadzący Zakład Instalatorstwa [...] w S., dochodził od pozwanego P.Z. kwoty 48 800 zł z odsetkami tytułem wynagrodzenia za wykonane roboty budowlane objęte fakturą nr [...] z dnia 15 grudnia 2010 r. Twierdził, że na podstawie ustnej umowy zawartej z pozwanym wykonał określone instalacje w nowobudowanym budynku mieszkalno – usługowym pozwanego, że na poczet wynagrodzenia pozwany zapłacił mu kwotę 195.000 zł oraz że nadal zalega z zapłatą wynagrodzenia w kwocie 241.874,44 zł. W pozwie powód domagał się zasądzenia od pozwanego jedynie części zaległego wynagrodzenia w wysokości 48.800 zł.

Wyrokiem z dnia 6 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w S. uwzględnił powództwo, przyjmując, że – wbrew odmiennym twierdzeniom pozwanego – wynagrodzenie za wykonanie robót nie było wynagrodzeniem ryczałtowym. W trakcie wykonywania robót strony, w obecności pozostałych uczestników procesu inwestycyjnego, uzgodniły wprowadzić wynagrodzenie w kwocie 150.000 zł, jednak trudno zaaprobować stanowisko pozwanego, że miało to być wynagrodzenie za całość robót. Trzeba zatem przyjąć, że kwota ta – jak trafnie zauważył biegły – dotyczyła prac związanych z samą instalacją sanitarną. W konsekwencji Sąd Rejonowy zasądził dalsze wynagrodzenie objęte fakturą z dnia 15 grudnia 2010 r.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji pozwanego, Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 20 września 2013 r. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo. Stwierdził, że Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej kwalifikacji prawnej umowy stron, uznając ją za umowę o roboty budowlane, jednak przy ocenie zebranego materiału dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Spór dotyczył przede wszystkim rodzaju wynagrodzenia przysługującego powodowi; czy miało ono charakter ryczałtowy, czy kosztorysowy. Ocena wiarygodności zeznań świadków oraz twierdzeń pozwanego, dokonana przez Sąd pierwszej instancji, nie mieści się w określonych treścią art. 233 § 1 k.p.c. granicach swobodnej oceny dowodów. Dokładna analiza zeznań świadków pozwala bowiem na ustalenie, że kwota 150.000 zł miała stanowić wynagrodzenie za całość robót.

W konsekwencji Sąd Okręgowy ustalił, że strony uzgodniły wynagrodzenie ryczałtowe za wykonanie całości robót w kwocie 150.000 zł oraz że kwota ta została przez pozwanego zapłacona. Z tej przyczyny zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo.

Dnia 28 maja 2014 r. T.K. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 20 września 2013 r., zarzucając, że wyrok ten został wydany z naruszeniem przepisów art. 382 i 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez zaniechanie wskazania przyczyn dyskwalifikujących ustalenia Sądu pierwszej instancji oraz zaniechanie wskazania faktów, które Sąd Okręgowy uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, co skutkowało niemożliwością prawidłowego zastosowania prawa materialnego, i art. 647 k.c. przez jego niezastosowanie.

Przystępując do wstępnej oceny merytorycznej wniesionej skargi, trzeba mieć na względzie właściwe rozumienie pojęcia niezgodności z prawem, którym ustawodawca posłużył się w art. 424¹ k.p.c. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, niezgodność z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. może wynikać tylko z oczywistych błędów sądu, spowodowanych rażącym naruszeniem zasad wykładni lub stosowania prawa. Oznacza to, że przesłanką stwierdzenia na podstawie art. 424¹ k.p.c. niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest jego wydanie w następstwie rażąco wadliwej wykładni bądź oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa, którego rozumienie nie budzi żadnych wątpliwości (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35 i z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174).

Przechodząc od tej uwagi ogólnej do wstępnej oceny wniesionej skargi trzeba zauważyć, że, zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest oczywiście bezzasadna. O oczywistej bezzasadności można mówić w sytuacji, w której już z samej treści skargi, bez głębszej analizy i juredycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona.

Przedstawiony przez skarżącego wywód prawny nie zawiera przekonujących argumentów świadczących o tym, że wniesiona skarga jest uzasadniona. Zgodnie z art. 424⁴ k.p.c., skargę można oprzeć na podstawie naruszeń prawa materialnego lub przepisów postępowania, które spowodowały niezgodność wyroku z prawem, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda. Podstawą skargi nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Z przytoczonego przepisu wynika, że generalnie dopuszczalne jest oparcie skargi na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jednak z wyłączeniem zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów. W niniejszej sprawie natomiast skarżący kwestionuje przede wszystkim prawidłowość dokonanej oceny dowodów i trafność poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń co do wysokości i rodzaju ustalonego przez strony wynagrodzenia za wykonanie robót budowlanych.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.